

Teza: zaniechanie wystąpienia o uzasadnienie

Zaniechanie przez radcę prawnego wystąpienia o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu II instancji, od którego nie przysługiwał środek zaskarżenia, podczas gdy klient znał treść wyroku oraz ustane motywy rozstrzygnięcia, nie stanowiło deliktu dyscyplinarnego.

Sygn. akt WO-31/19

ORZECZENIE
z dnia 20 maja 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w następującym składzie:

Przewodniczący SWSD Piotr Dragon

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka /sprawozdawca/ SWSD Piotr Kubik

Protokolant Maria Rutkowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2019 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego R. P. obwinionego o to, że:

1.

w okresie od dnia 12 stycznia 2017r. do dnia 19 stycznia 2017r zaniechał zwrócić się do sądu odwoławczego, Sądu Okręgowego w Lublinie (Sygn. akt IX GA 395/16) z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, pomimo negatywnego dla jego mocodawcy, rozstrzygnięcia sądu odwoławczego,

tj. o czyn określony w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 KERP,

2.

w okresie od 27 stycznia 2017 r do dnia 12 marca 2018r. nie zwrócił mocodawcy dokumentów prowadzonej sprawy, mimo wezwania mocodawcy do ich zwrotu,

tj. o czyn określony w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 46 KERP,

na skutek odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców prawnych w Warszawie z dnia 6 lipca 2018 r. Sygn. akt D 43/18.

Orzeka:

1.

utrzymuje w mocy pkt 1. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 6 lipca 2018 r. Sygn. akt D 43/18;

2.

uchyla pkt 2. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 6 lipca 2018 r. Sygn. akt D 43/18 i w tym zakresie przekazuje sprawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200 zł pozostawić Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Warszawie.

Uzasadnienie

Wydanym orzeczeniem w dniu 6 lipca 2018r Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie uniewinnił radcę prawnego R. P. od zarzucanych mu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie czynów polegających na tym:

1.

że będąc pełnomocnikiem procesowym skarżącego R. M. w postępowaniu cywilnym zaniechał w okresie od 12 stycznia 2017r do 19 stycznia 2017 r. zwrócenia się do sądu odwoławczego, Sądu Okręgowego w Lublinie z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, pomimo negatywnego dla jego mocodawcy rozstrzygnięcia przez sąd odwoławczy , tj. o czyn określony w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 KERP,

2.

że w okresie od 27 stycznia 2017 r do dnia 12 marca 2018r. nie zwrócił mocodawcy dokumentów prowadzonej sprawy, mimo wezwania mocodawcy do ich zwrotu, tj. o czyn określony w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 46 KERP.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części tj. odnośnie pkt 1 i 2 i przekazanie sprawy w tym zakresie Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, zarzucając skarżonemu orzeczeniu w stosunku do punktu 1 i 2 obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, które to naruszenie doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia Sądu w postaci uniewinnienia Obwinionego od stawianych mu zarzutów.

W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego w wydanym orzeczeniu Sąd dokonując analizy całokształtu materiału dowodowego przyjął w sposób dowolny, iż zaniechaniu Obwinionego w nie wystąpieniu o uzasadnienie wyroku wydanego przez Sąd II instancji nie można przypisać znamion bezprawności czy też naruszenia rzetelności oraz, że zwrot dokumentów jest długiem oddawczym bez uzasadnienia dlatego przyjął, że zwrot dokumentów mocodawcy jest długiem oddawczym a nie odbiorczym.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrując odwołanie zważył co następuje.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest ustawa o radcach prawnych stosowana łącznie z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie obowiązków zawodowych.

1.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczącego pkt 1 wydanego orzeczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem WSD sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dotyczącego nie wystąpienia obwinionego o uzasadnienie wyroku i nie można mu zarzucić, że dokonał w sposób dowolny oceny zgromadzonego materiału dowodowego tj. naruszył art. 7 k.p.k.

Sąd dokonuje oceny dowodów zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i ma prawo oprzeć się na jednych dowodach a pominąć inne.

Dając wiarę zeznaniom obwinionego OSD oparł się na zeznaniach obwinionego jak i zeznaniach świadka Pani C. M. i uzasadnił, dlaczego przyjął zeznania obwinionego za wiarygodne.

Nie budzą wątpliwości zeznania obwinionego, że uczestnicząc w rozprawie znał orzeczenie sądu i ustne motywy wydanego wyroku niekorzystnego dla pokrzywdzonego.

Informując swojego mandanta o rozstrzygnięciu sądu II instancji obwiniony wiedział, że od zapadłego orzeczenia nie przysługuje środek zaskarżenia.

Nie występując o uzasadnienie wyroku obwiniony zachował się nie profesjonalnie, lecz zaniechaniem wystąpienia o uzasadnienie wyroku nie dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.

2.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego na uwzględnienie zasługuje odwołanie

Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczące żądania uchylenia pkt 2 orzeczenia i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania OSD w Warszawie.

Bezspornym jest w sprawie, że obwiniony nie wykonał należycie obowiązku wynikającego z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i nie wydał klientowi dokumentów po zakończeniu stosunku prawnego pomimo dwukrotnego wezwania o ich zwrot.

WSD stoi na stanowisku, że miejsce wydania dokumentów klientowi po zakończeniu stosunku prawnego powinno być uregulowane w zawartej z klientem umowie o usługę prawną. W niniejszej sprawie strony nie zawarły umowy. A więc spełnienie świadczenia w postaci wydania dokumentów klientowi na jego wniosek powinno nastąpić zgodnie z zapisem art.46 KERP co oznacza, że obwiniony powinien po otrzymaniu wezwania do zwrotu dokumentów niezwłocznie je wydać.

Dokumenty mogły być wysłane pocztą o co zwracał się skarżący klient bądź kurierem za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny bezkrytycznie przyjął, że obwiniony słusznie posiadał obawy że pokrzywdzony może nie potwierdzić odbioru kompletu wysłanych mu dokumentów drogą pocztową. Stanowisko OSD jest nieuzasadnione, bo przesyłanie drogą pocztową dokumentów jest powszechnie stosowane, a obwiniony mógł zabezpieczyć się przed zarzutem niekompletności np. poprzez ponumerowanie dokumentów, ich sfotografowanie.

Przyjęcie przez OSD nomenklatury długu oddawczego i odbiorczego jest przyjęciem określeń z kodeksu cywilnego, które nie mają w niniejszej sprawie żadnego zastosowania. W KERP został uregulowany zwrot dokumentów przez pełnomocnika po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego prowadził sprawę.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia doprowadziła WSD do uznania iż podniesiony przez Rzecznika Dyscyplinarnego w odwołaniu zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez uznanie przez sąd I instancji, że zachowanie obwinionego było prawidłowe odnośnie braku zwrotu dokumentów skarżącemu po zakończeniu stosunku prawnego, zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny dokonał odmiennej oceny materiału dowodowego, która doprowadziła do wniosku, że w świetle całokształtu materiału dowodowego uniewinnienie obwinionego przez sąd za nie zwrócenie mocodawcy

dokumentów prowadzonej sprawy, mimo wezwania mocodawcy do ich zwrotu, było niezasadne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego obwiniony naruszył ciężący na nim obowiązek wydania dokumentów.

Reasumując wskazać należy, że zachowanie obwinionego mieści się w postępowaniu uznawanym za niezgodne z zasadami etyki oraz dobrymi obyczajami a więc wypełnia znamiona czynu który można przypisać obwinionemu jako przewinienie dyscyplinarne i za to przewinienie obwiniony powinien ponieść odpowiedzialność dyscyplinarną.

Ze względu na zapis art. 454 § 1 kpk zabraniający ukarania obwinionego, który został uniewinniony w I instancji, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchyla pkt 2. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie i przekazuje mu w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.